

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 lipca 2015r. Sąd Rejonowy w Zgierzu zasądził od T. K. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 1596,56zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 stycznia 2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2430zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że pozwanego łączyła umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w formie polisy na pojazd T. (...) zawarta w dniu 23 marca 2010 roku na okres do 23 marca 2011 roku. Na podstawie tej umowy pozwany zobowiązał się do uiszczenia składki w łącznej wysokości 894 zł. Następnie powodowe Towarzystwo wystawiło polisę nr (...) - (...) - K1 jako kontynuację poprzedniej z dniem obowiązywania ochrony ubezpieczeniowej od dnia 24 marca 2011 roku do dnia 24 marca 2012 roku ustalając składkę na kwotę 1162,00 zł.

Powód w dniu 2 stycznia 2015 roku zawarł z Towarzystwem (...) Spółka Akcyjna umowę sprzedaży wierzytelności mocą, której powód nabył przysługującą od pozwanego wierzytelność z tytułu niezapłaconych składek.

Pozwany w dniu 15 marca 2011 roku zawarł umowę ubezpieczenia OC pojazdu w Zakładzie (...) i objęty był ochrona w okresie od 23 marca 2011 roku do dnia 22 marca 2012 roku.

Sąd I instancji w rozważaniach podnosił, że powodowi przysługuje, wbrew stanowisku strony pozwanej, legitymacja czynna w niniejszym procesie.

Powód w dniu 2 stycznia 2015 roku zawarł z (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, między innymi także wierzytelności przysługującej Towarzystwu przeciwko pozwanemu. Na powyższe powód przedstawił umowę, załącznik do umowy na okoliczność, iż przedmiotem cesji była wierzytelność przysługująca Towarzystwu przeciwko pozwanemu.

Sąd Rejonowy wywiódł, iż roszczenie powoda nie jest przedawnione. Na druku do zapłaty ubezpieczenia wskazana jest data 1 marca 2012 roku jako termin uiszczenia składki. Tak więc roszczenie jest wymagalne od dnia 2 marca 2012 roku i ulega przedawnieniu w dniu 2 marca 2015 roku. Pozew złożony został do Sądu w dniu 16 stycznia 2015 roku, przed upływem terminu przedawnienia. Nie potwierdził się zarzut pozwanego o nieprawidłowym zawyżeniu odsetek ustawowych od dochodzonego roszczenia na dzień wniesienia pozwu. Według wycień Sądu wynoszą one 594,50zł. (według powoda 434,56 zł)

Pozwany przyznał, iż strony obowiązywała umowa ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu i dotyczyła samochodu T. (...), w okresie od 23 marca 2010 roku do dnia 24 marca 2011 roku. Przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę (art. 805§1 k.c.) Umowa ubezpieczenia ma charakter zobowiązaniowy. Celem zawarcia tej umowy jest bowiem powstanie między stronami stosunku prawnego, na podstawie którego każda ze stron zobowiązuje się wobec drugiej do spełnienia określonego świadczenia, mając jednocześnie prawo do żądania spełnienia świadczenia przez drugą stronę - umowa dwustronnie zobowiązująca. Zgodnie z art. 28 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. W razie zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń jest obowiązany potwierdzić zawarcie umowy dokumentem ubezpieczenia w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia. (pkt. 1a.)

Nie później niż 14 dni przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, zakład ubezpieczeń jest obowiązany do wysłania ubezpieczającemu informacji o ubezpieczeniu na kolejny okres ubezpieczenia. (pkt1b.) Informacja, o której mowa w ust. 1b, zawiera w szczególności:

- 1) określenie wysokości składki ubezpieczeniowej w przypadku, gdy dojdzie do zawarcia następnej umowy ubezpieczenia w trybie ust. 1;
- 2) pouczenie, że wysokość składki, o której mowa w pkt 1, może ulec zmianie, jeżeli po wysłaniu informacji przez zakład ubezpieczeń wyjdą na jaw okoliczności mające wpływ na wysokość składki, oraz wskazanie tych okoliczności;
- 3) pouczenie o prawie wypowiedzenia dotychczasowej umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zgodnie z ust. 1 oraz o formie, możliwym sposobie oraz terminie złożenia tego wypowiedzenia;
- 4) pouczenie o skutkach tego wypowiedzenia oraz o skutkach braku tego wypowiedzenia.

Informacja, o której mowa w ust. 1b, powinna być wysłana:

- 1) w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu środka komunikacji elektronicznej, jeżeli przy zawarciu umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczający wyraził zgodę na składanie mu oświadczeń w takiej postaci, lub
- 2) w formie pisemnej, w sposób umożliwiający niezwłoczne poinformowanie.

Towarzystwo (...) przesłało pozwanemu formularz do opłacenia składki, podając z jakiego tytułu jest to opłata .

Należy podnieść, iż pozwany nie wypowiedział skutecznie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów. W toku procesu pozwany twierdził, iż wypowiedział umowę InterRisk telefonicznie a i nie wykluczone , że na piśmie. Jednakże nie udowodnił tychże okoliczności. W tym stanie rzeczy roszczenie Towarzystwa (...) jest zasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powód poniósł koszty w kwocie 30 zł opłata sądowa, 2400 zł koszty zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, który zaskarżył go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

- art. 505³⁷ §3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i niewezwanie pozwanego do uzupełnienia sprzeciwu, pomimo uzupełnienie przez powoda pozwu, tym samym naruszenie zasady kontradiktoryjności procesu cywilnego;

a) art. 207§6 i §7 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niedokonanie zwrotu pisma powódki z dnia 16 czerwca 2015r.;

b) art. 328§3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i niewskazanie motywów rozstrzygnięcia, w szczególności niewskazania jakim dowodom Sąd dał wiarę i dlaczego, a także wskazanie w sposób szcątkowy przepisów prawa, na których oparto rozstrzygnięcie;

c) art. 321 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i orzeczenie ponad zadanie strony powodowej w zakresie kosztów procesu;

d) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił, że doszło do zawarcia skutecznej umowy cesji i że pozwany stał się wierzycielem powoda;

e) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił, że doszło do zawarcia skutecznej umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC i że powód wzywał pozwanego do zapłaty przed wytoczeniem powództwa oraz

przyjęcie, że roszczenie powoda jest w pełni uzasadnione pomimo nie wskazania przez powoda czy składka jest zasadna co do wysokości pomimo niewskazania w jaki sposób została wyliczona;

f) art. 98 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i obciążenie pozwanego kosztami w całości, w sytuacji w której zachodziły podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c.;

g) art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.) poprzez rażąco błędne zastosowanie i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400zł w sytuacji, w której brak było podstaw do zasądzenia kosztów zastępstwa radcy prawnego ponad kwotę minimalną, zaś zasądzona kwota przekracza wartość przedmiotu sporu;

h) art. 22 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2013r. (tj. 8 lutego 2013r. Dz. U. Z 2013r. poz. 392) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 385³ pkt5 k.c. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ubezpieczyciel mógł bez zgody powoda- konsumenta przenieść wierzytelność na rzecz powódki;

i) art. 509§1 k.c. . poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, iż przelew wierzytelności dokonany przez ubezpieczyciela nie sprzeciwiał się ustawie oraz właściwości zobowiązania;

j) art. 510§1 k.c. poprzez przyjęcie, że doszło do sprzedaży wierzytelności przysługującej ubezpieczycielowi wobec pozwanego;

k) art. 809§1 i 2 k.c. i art 28 ust.1 i 1a ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że doręczenie pozwanemu polisy potwierdzającej zawarcie umowy ubezpieczenia nie było konieczne, w sytuacji gdy wymóg taki został przewidziany przez ustawodawcę;

Pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości ewentualnie wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto pozwany wnosił o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I i II instancji.

Powód w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie apelacji pozwanego i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego w istocie na naruszeniu przepisów prawa procesowego poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na wadliwej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść, że Sąd Rejonowy naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień można się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji. Wbrew ustaleniom Sądu brak jest podstaw do stwierdzenia, że powód udowodnił swoją legitymację do wystąpienia z niniejszym pozewem przeciwko pozwanemu. Ponadto również wysokość roszczenia nie została przez powoda udowodniona. Pozew opierany był o twierdzenie o nabyciu wierzytelności od (...) SA V. (...) z siedzibą w

W. na podstawie umowy z dnia 2 stycznia 2015r. Do akt sprawy załączono kopię z umowy przelewu wierzytelności, wraz z kopią płyty CD z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży z dnia 2 stycznia 2015r. Jednakże z tychże dokumentów nie sposób wywnioskować w jakiej wysokości powodowi przysługuje roszczenie wobec pozwanego i z jakiego tytułu. Nie da się w oparciu o zaprezentowane przez powoda dowody ustalić dlaczego ewentualna należność miałyby opiewać właśnie na kwotę objętą pozwem. Z kopii płyty CD z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży z dnia 2 stycznia 2015r. nie wynika jaką powód nabył wierzytelność względem pozwanego i z jakiego tytułu. Załącznik ten ogranicza się jedynie do wymienienia imienia i nazwiska pozwanego i numeru jaki został jemu przyporządkowany. W zasadzie w takiej postaci dokument ten nie pozwala na poczynienie jakichkolwiek ustaleń w sprawie i jest pozbawiony mocy dowodowej. W rezultacie nie można na jego podstawie dokonać identyfikacji wierzytelności i nie można stwierdzić, że powód nabył od (...) SA V. (...) z siedzibą w W. wierzytelność objętą pozwem. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania istnienia jak i wysokości dochodzonych wierzytelności (art. 6 k.c.). Zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Wskazać należy, że to na stronie powodowej spoczywa ciężar dostarczenia sądowi materiału dowodowego, na podstawie którego mógłby on przekonać się o prawdziwości faktów uzasadniających żądanie, czyli na wykazaniu słuszności żądania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2000r. III CKN 17/00).

Ponadto z pozostałych zaprezentowanych przez powoda dowodów nie wynika, aby (...) SA V. (...) z siedzibą w W. przedłużyło z pozwanym umowę ubezpieczenia OC na okres od 24 marca 2012r. do 24 marca 2013r. bowiem nie została przedstawiona przez powoda taka umowa. Zaprezentowana przez powoda informacja z dnia 16.02. 2012r.o potwierdzeniu zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC pochodząca od (...) SA V. (...) z siedzibą w W. nie jest taką umową. Dlatego też brak jest podstaw do przyjęcia, że taka umowa w ogóle została zawarta, a co za tym idzie powstał obowiązek zapłaty składki po stronie pozwanego.

Wobec tego, że powód nie wykazał, iż skutecznie nabył względem pozwanego wierzytelność objętą pozwem Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo powoda jako nieudowodnione. W świetle powyższego zbędne było ustosunkowywanie się do pozostałych zarzutów podniesionych przez pozwanego w apelacji.

Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o treść art. 386§1 k.p.c. z art. 13§2 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ §1 i 2 k.p.c.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku, była również zmiana rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów procesu. Wobec wygrania w całości przez pozwanego procesu na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. należy mu się zwrot również całości poniesionych kosztów. Na koszty postępowania przed Sądem I instancji złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 600 zł, ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu o treść art. 98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Na koszty postępowania apelacyjnego złożył się zwrot opłaty od apelacji w kwocie 80zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 300 zł, ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji w oparciu o powołane przepisy prawa.